

#1 THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

LIZA GÄRDNERE

A close-up photograph of a hand holding a handgun, set against a vibrant red background. The hand is positioned on the left side of the frame, with fingers gripping the handle of the handgun. The handgun is a semi-automatic pistol, shown from a side-on perspective. The red background is a solid, rich color, creating a strong contrast with the metallic and skin tones of the hand and gun.

Cik daudz
noslēpumu
var būt
vienai ģimenei?

aiz slēgtām durvīm

**LIZA
GÄRDNERE**

**aiz slēgtām
durvīm**

**LISA
GARDNER**

**never
tell**

**LIZA
GÄRDNERE**

**aiz slēgtām
durvīm**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
G 585

Copyright © 2019 by Lisa Gardner, Inc.
This edition published by arrangement with Dutton,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division of
Penguin Random House LLC.

Lizas Gārdneres romāna "Aiz slēgtām durvīm"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © katalinks/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-954-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

*Pieminot Veinu Roku, izcilu detektīvu un brīnišķīgu
cilvēku. Mums tevis pietrūkst, mans draugs.*

Pirmā nodaļa

ĪVIJA

Kad es iestūrēju automobili garāžā, man dreb rokas, bet es mēģinu sev iegalvot, ka nav iemesla uztraukties, jo neesmu izdarījusi neko sliktu. Tomēr es vēl pasēžu salonā un lūkojos taisni uz priekšu, it kā uz vējstikla kuru katru acumirkli varētu parādīties maģisks risinājums juceklim, par kādu ir pārvērtusies mana dzīve.

Neparādās.

Mazliet uzmanoties, es joprojām varu izslidēt no šofera sēdvietas. Jā, es esmu kļuvusi lielāka, taču vēl ne tik liela, un drīzāk ir jācinās ar kuplo mēteli un milzīgās rokassomas siksnīņu. Konrads nopirka man šo īstas ādas somu pērn kā Ziemassvētku dāvanu. *Coach* firmas veikalā par vismaz divsimt dolāriem. Todien es biju tik saviļņota, ka spiegdama apmetu rokas viņam ap kaklu. Vīrs smējās, stāstīja, ka esot redzējis mani pētām somu veikalā un nolēmis to iegādāties. Mēs apskāvāmies. Vēlāk es gluži vai alkatīgi attaisīju milzīgo pelēkās ādas somu, lai apskatītu nodalījumus, un smējos, un Konrads smējās kopā ar mani.

Tas bija Ziemassvētku rīts gandrīz pirms gada.

"Vai mēs kopš tās dienas esam apskāvušies un smējušies?"

Mans apaļais vēders apliecina, ka mēs kaut kā esam atraduši kopīgas intereses, tomēr – ja nebūtu koši krāsainu lampiņu virteņu un pārlieku spilgtu dekorāciju kaimiņu pagalmos, es nemaz nejostos kā svētku priekšvakarā. Patiesību sakot, mūsējā ir viena no pēdējām nerotātajām mājām šai kvartālā, ir tikai Adventes vainags pie durvīm. Mēs katru nedēļu apņēmāmies sagādāt eglīti, bet tā arī solījumu neizpildījām.

Es nesteidzīgi uzlieku somu plecā un tad pagriežos ar seju pret durvīm, kas ved no garāžas mājā.

"Tā iet uz nāvi notiesātais," es prātoju, un manī kaut kas sažņaudzas. Asaru nav, bet dīvainās sajūtas iemeslus es nesaprotu.

Durvis ir pavērtas nelielā spraudziņā – it kā es, ārā iedama, nebūtu tās kārtīgi aiztaisījusi. "Tā tiek izlaists viss siltums," mēdza sacīt tēvs, un mana sirds iesmeldzas.

Iegājusi mājā, es durvis aizveru. "Viss. Es esmu mājās. Stāvu priekšnamā. Vēl viena diena ir pagājusi, un tūdaļ sāksies vēl viena nakts." Es pakarīnu somu, noģērbju mēteli, noauju zābakus, uzmetu žaketi uz pakaramā un uzvelku rītakurpes. Pēc tam es izņemu no somas mobilo telefonu, novietuju uz galdiņa uzlādēties un vēl pēdējo reizi saminstinos. Ielpoju un izelpoju. Ieklausos.

"Vai viņš būtu virtuvē? Iespējams, sēž pie galda ar aukstām vakariņām vai demonstratīvi košļā pēdējo kumosu. Bet varbūt viņš ir pārcēlies uz dzīvojamo istabu, ērti iekārtojes atpūtas krēslā, kājas sacēlis uz galdiņa, rokā sažņaudzis alus pudeli un ar acīm pielīpis izklaides un sporta kanālam." Svētdienas tiek ziedotas futbolam. "Uz priekšu, *Patriots!*" Bostonā es esmu dzīvojusi pietiekami ilgi, lai vismaz to zinātu. Bet

otrdienas vakari? Par sportu es nekad neesmu interesējusies. Parasti viņš skatās televīziju, es lasu. Tolaik, kad mēs ārkārtīgi daudz laika pavadījām kopā, likās pat dabiski mazliet pabūt šķirti.

Virtuvē nešķind galda piederumi, un dzīvojamā istabā nē-tarkšķ televizors. "Durvis bija vaļā." Kreisā plauksta nevilšus pieskaras relatīvi nelielajam, taču skaidri saskatāmajam vēdera apaļumam.

Gaitenis aizved mani līdz virtuvei. Uz garā galda pie pagalma puses loga nav ne miņas no vakariņām. Tad es izlietnē ieraugu noskalotu šķīvi.

Ieelpa, izelpa.

"Vajadzētu sagudrot kādu pasaciņu," es iedomājos. "Kādu aizbildinājumu. Kaut kas taču būs jāsamelo." Bet nospiedošajā klusumā prāts nespēj koncentrēties, smadzenes darbojas drudžaini. "Tā iet uz nāvi notiesātais. Uz nāvi notiesātā?"

Uzmācas vēmiens. To varētu izskaidrot ar bērniņa gaidīšanu. Šais deviņos mēnešos nekas nav mana vaina, visam arguments ir grūtniecība un hormoni – nelabumam, nogurumam, muļķīgai rīcībai, laika izjūtas zaudēšanai, izklaidīgumam. Un tomēr...

"Kāpēc es šovakar pārrados mājās? Bet – uz kurienu vēl es brauktu? Kopš pirmās satikšanās ar Konradu pirms desmit gadiem... Viņš toreiz mani ievēroja, ieraudzīja. Viņš pieveda man. Un es milēju viņu – visus šos desmit gadus."

Es izeju no virtuves. Tā ir neliela, gluži kā vairumā divdesmitā gadsimta piecdesmito gadu māju, un izmisīgi kliez pēc remonta. Mēs šo mitekli iegādājāmies, pilni cerību un alku. Jā, mums ir pastmarkas izmēra teritorija un miniatūras istabas, taču tās ir mūsu. Mēs ticējam, ka esam jauni un spējīgi, pratisim visu salabot, sakārtot un tad pārdot par kau-

dzi naudas. Tagad es eju pa šauru gaiteni, kur tapetes ir atlobījušās no sienas, un cenšos to neievērot.

Dzīvojamo istabu mēs lielākoties izmantojam atpūtai, te ir Konrada iemīļotais atzveltņes krēsls, pieticīgs dīvāns un, protams, milzīgs plakanekrāna televizors. Patlaban istabā neviena nav, televizors ir izslēgts.

"Neaizmirsti, ka durvis bija vaļā."

Mūsu garāžā ietilpst tikai viens transportlīdzeklis, bet Bostonā jāpriecājas par to pašu. Konrads savu melno *Jeep* automobili parasti novieto ielas malā. Piebraucot es to redzēju un tagad palūkojos ārā pa logu. Jā, tur tas stāv. Es pat iztēlojos, kā viņš priecājās, ka dabūjis vietu pie pašas mājas, – lai arī iedzīvotājiem ir izsniegtas īpašas atļaujas transportlīdzekļu atstāšanai uz ielas, pieprasījums ir lielāks par piedāvājumu. Tieši tāpēc man tika atvēlēta garāža. "Mīļā, es negribu, ka tu nakts melnumā esi spiesta staigāt viena. Man labāk patik apzināties, ka tu esi drošībā."

Prāts atkal pievēršas frāzei "tā iet uz nāvi notiesātā".

Galvenais ir neizvēties tagad.

Un tad...

Tad...

"Durvis bija vaļā," es nočukstu un beidzot ievēroju to, ko vajadzēja ievērot jau no paša sākuma.

Tā ir smaka. Es centos ieklausīties, sadzirdēt sudrablietu džinkstoņu virtuvē, atpūtas krēsla būkšķēšanu pret sienu dzīvojamā istabā, taču – nekā. Mājā valdīja absolūts klusums un miers.

It kā te neviena nebūtu.

Smaka.

Kāpnes uz otro stāvu ir tādas pašas kā viss pārējais mājā – šauras, neērtas, čikstošas. Pirms trim mēnešiem Konrads no-

stiprināja margas. Toreiz, kad es nācu klajā ar jaunumiem un mēs abi stāvējām guļamistabā un lūkojāmies uz testa rezultātu. Manas plaukstas drebēja tik ļoti, ka plāksnīti paņēma vīrs.

Atceros, ka toreiz jutos slima, bet pavēlēju sev nevēmt. Jāteic, ka tieši gandrīz vai pastāvīgā nelabuma sajūta pamudināja mani uztaisīt testu. Laulība ir mozaīka no tūkstošiem momentu, simtiem brīnišķīgu atmiņu. Todien es vēroju viņa plaukstas – ar spēcīgiem, tulznainiem pirkstiem, rāmām kustībām paņēmam grūtniecības testu un pavirzām tuvāk sev.

Dažkārt – un arī toreiz – mani pārņem sirreāla sajūta, ka es nevis esmu tagadnē, bet gan atkal stāvu savu vecāku mājas virtuvē ar bisi rokā un saožu asinis. Un Konrads cieši lūkojās uz mani, ieskatījās manā dvēselē.

– Īvij, – viņš sacīja, – tu esi to pelnījusi. Mēs esam to pelnījuši.

Tajā acumirkli es atkal viņu milēju, pat dievināju. Mēs sadedāmies rokās, un mans vīrs raudāja. Tad es biju spiesta aizskriet, lai izņemtos, un mēs abi smējāmies. Pēc tam viņš noslaucīja man seju ar dvielīti, un es viņam to ļāvu.

Tūkstošiem momentu, simtiem atmiņu.

Kad es piespiežos pie sienas – prom no neuzticamajām margām – un eju augšup pa šaurajām kāpnēm, manu dvēseli atkal pārņem sāpes.

Smaka.

Smārds ir ļoti spēcīgs. Tas nav nekas vājš, ķircinošs, nesaprotams. Viss ir skaidrs kā diena. "Vai es to būtu jau zinājusi? Kad iegriezos piebraucamajā ceļā? Kad iestūrēju garāžā? Durvis bija vaļā, vaļā, vaļā... Ko mana zemapziņa fiksēja krietni pirms tam, un kam es vispār nepievērsu uzmanību?"

Augšstāvā pa kreisi otrā ir nelielā istaba, kur Konrads iekārtojās savu kabinetu. Un arī tā durvis ir vaļā.

Kļūst dzirdamas smakai atbilstošas skaņas – sirēnas, kas neapšaubāmi tuvojas, top skaļākas. "Protams."

Manu vecāku mājas virtuve.

Mana vīra kabinets.

Asinis.

Tumšas, viskozas. Šaltis un lāma.

Tur nekas nav līdzams. Man ir sešpadsmit gadi. Man ir trīsdesmit divi. Es pastiepu roku un pieskaros tuvākajai vietai. Pirksti notriepjas sarkani, un es vēroju, kā sarkanums iespiežas visās rievīņās.

Mans tēvs. Mans vīrs.

Asinis.

Troksnis. Klauvēšana, kas šķiet tik tāla. Kliegzieni, pavēles un aicinājumi.

Bet šeit, augšā, nekam no tā nav nozīmes. Te esmu tikai es un šis pēdējais brīdis kopā ar Konradu. Mana vīra ķermenis ir atkritis biroja krēslā, pakausis ir izšķīdis pret sienu viņam aiz muguras.

No tā, ko redzēju datora ekrānā, es nobistos vēl pirms tam, kad to reāli ieraugu. Prāts aptver fotogrāfijās atainoto. "Šis ir mana vīra dators. Uz tām viņš ir lūkojies tieši pirms nāves."

Klauvējieni kļūst spēcīgāki. Ir ieradusies policija, reaģējot uz ziņojumu par šāvieniem. Likumsargus neizdosies ignorēt.

"Tas bija negadījums," man ausī čukst māte. "Tikai šausmīgs negadījums."

Pievērsusies datoram, es aizveru fotogrāfijas, taču no pieredzes zinu, ka ar to vien nepietiks, tāpēc izņemu no vīra nedzīvās plaukstas pistoli, cieši satveru un nospiežu mēlīti.

Es sāku šaut.

Kad policija beidzot ielaužas pa durvīm, es stāvu kāpņu augšgalā ar paceltām rokām. Pistole ir labi redzama, un es pagriežos tā, lai nepārprotami būtu ieraugāms mans vēders.

– Nometiet ieroci, nometiet ieroci, nometiet ieroci! – no apakšas uzsauc pirmais policists.

Tiklīdz es pakļaujos, viņš uztraucas augšā. Es no visas sirds ceru, ka viņš neatspiedīsies pret margām.

Laulība ir mozaīka no tūkstošiem momentu, simtiem brīnišķīgu atmiņu.

Policists saliek manas rokas uz muguras, stingri savažo un pārmeklē mani, it kā uzskatītu, ka ieroču var būt vairāk. Pa durvīm ieplūst likumsargu straume.

– Ir nošauts mans vīrs, – es izdzirdu sevi sakām. – Viņš ir miris.

– Kundze, vai mājā ir vēl kāds?

– Nē.

Tūkstošiem momentu, simtiem atmiņu.

– Kundze, jums ir tiesības klusēt. Jebkas, ko jūs teiksiet, tiesā var tikt izmantots pret jums. Jums ir tiesības aprunāties ar advokātu un tiesības uz advokāta klātbūtni jebkuras nopratināšanas laikā.

Mani aizved lejā pa kāpnēm, ārā no mājas un prom no mana vīra liķa.

– Vai, jūsuprāt, man atļaus sarīkot bēres? – es jautāju policistam.

Viņš uzjautrināts palūkojas uz mani un tad iekārto mani patruļmašīnas aizmugurē uz cieta plastmasas sola.

Apkārt ir aizvien vairāk policistu un sirēnu. Uzrodas kaimiņi, lai paskatītos šovu. Es zinu, kas būs tālāk – brauciens uz policijas iecirkni, nomazgājumu noņemšana no plaukstām, lai konstatētu asiņu un šaujampulvera pēdas, pirkstu nospiedumu noņemšana, aizturēšanas formalitāšu kārtošana.

Bet datora ekrānā parādījusies mana pagātne...

"Negadījums," prātā jau atkal čukst mana māte. "Tikai šausmīgs negadījums."

Nav iespējams savaldīties, un es nodrebu.

"Viņa drīz būs klāt," es nospriežu, nekavējoties piekļauju plaukstu pie sava vēdera un saku bērniņam – šai trauslajai, neaizsargātajai, vēl nedzimušajai dzīvībiņai –, ka man patiešām ir žēl.